

ընտանիքի տարեկան զօրութեանց պաշտամունքին վրայ. երկուսն էլ անոնց բարոյականին խարխալը:—Քրիստոնէութիւնը, սէրը ընկելով առանցք Աստուծոյ եւ մարդու յարաբերութեան, յեղաշրջեց մարդկութեան ճակատագիրը:

Իր գիտակցութեան առջեւ, մարդը այլեւս զերի մը կամ չղայ մը չէ, զերիվերոյ ոյժերու առջեւ սոսկումով լեցուած, այլ որդի մը, որուն մէջ բարձրագոյն եւ յաւիտենական ժառանգութեան մը իրաւունքին ըզրգացումը կ'աղաղակէ:

Այս զգացումը կը զօրանայ սրտին մէջ հոգւոյ եւ ճշմարտութեան լոյսովը միայն, որ է թու թարին, ու ինչ որ կը տկարացնէ զայն՝ խաւար է ինքնին, այսինքն չարիք՝ կրօնքին, ու աղէտք՝ բարոյականին համար:

Պ.

ԿՈՐՍՈՒԱԾՆԵՐԸ ԵՒ ՓՐԿՈՒԱԾՆԵՐԸ

(ԳԻՒՑ ԽԱՅ)

(Ա. կարճ. Ա. 18—24)

Բացի բոլոր տեսակէտներէն, որոնց համեմատ կարելի է բազմատեսակ խմբաւորումներու վերածել մարդերը, կայ ուրիշ մը, շատ աւելի կարեւորագոյն մը, որ երկուքի կը օրոհէ զանոնք:—Նշանաձող մըն է կարծես ան, ինչը, որուն հանդէպ ունեցած իրենց վերաբերմունքին համեմատ, մարդոցմէ շատեր անոր մէկ կողմը կը կենան, եւ ուրիշ շատեր՝ միւս կողմը:

Մէկ կողմը, եթէ կ'ուզէք՝ ձախակողմեան աւագակին կողմն են անոնք որ ինչին կը նային իբրեւ յիմարութեան խորհրդանշանի մը վրայ. կը ծաղրեն զայն. կը մերժեն անոր տուածը, եւ կը քամահրեն ուզածը: Կորուսի՞ ձամբան է այնպիսիներուն կեանքը. վասնզի ամէն օր բան մը կ'ոչնչանայ իրենց մտքին ու սրտին մէջ. ու մութը աստիճանաբար կը բռնէ իրենց հոգին, խանդարելով իրենց բարոյական եւ հոգեւոր զգացողութիւնը:

Միւս կողմն են անոնք որ խաչին պատգամը ճշմարիտ աստուածային կեանքով մը ողելորուած կը համարին: Ասով կը ներշնչուին. թոյլ կուտան որ իրենց տեսլականը մնայ ան ընդ միշտ. ու ամէն օր

իրենց կեանքին մէջ կը զգան նոր զօրութիւն մը, որ կը վերանորոգէ զիրենք, բարձրացնելով իրենց ճաշկաները, եւ ազնուացնելով իրենց իղձերը: Այսպիսիներուն կեանքը իրականացումն է փրկութեան, անոնք ինքզինքնին շարունակ կը զգան աստուածային զօրութեան մը ազդեցութեան ներքեւ:

Եւ իրօք, ճշմարիտ իմաստուններ են այսպիսիները:

Մինչդեռ բոտ աշխարհի «իմաստուն»ները կ'որուստէ կ'որուստ կը գործին օրէ օր, չգտնելով իրենց յոյսերուն իրականացումը նիւթական նշաններու եւ մտաւոր իմաստասիրութեան փորձարկութեանց մէջ, անոնք, բուն իմաստունները, իրենք ինքնին կը լինին ապացոյցները աստուածային իմաստութեան իրականութեան, իրենց վերայ ու կեանքին մէջ զգալով եւ ցուցնելով անոր զօրութեան յայտնութիւնը:

Դանիէ:

Թ. Ե. Գ.

ԵՔԷ ԿԻՆԸ ՉԱՐՏԱՍՈՒՔԻՐ

Խաչը այնքան զօրեղ պիտի
2ի բուէ՝
Եթէ վրեմ խաչուած չըլլար
Ինքն Տէր:
Տէրը արեամբ կըցու ըլլալ
Խաչին տէր,
Քրիստոնէայ հանձնարին լոկ
Տանուէր:
Խաչելութեան մէջ իմք Յիսուս
Չէ միմակ,
Կիցն ալ լացին մէջ խաչուէր
Ոսկին ասկէ:
Մին իր լուծը քաղա խաչով,
Միւսն ալ
Իր արցունքով, Լուծով լուծին
Միմակ:
Կիցէր տրին ողբերգութեան
Իրենց փայլ,
Արտասանով Տիրոջ արին
Լըսնալ:
Ողբը այնքան պիտի չըլլար
Քերիվէր,
Եթէ կիկը սէւ խաչին ասկէ
Չարտուէր:

ՊԻՐԷՈՆ

ԼԵՒՈՆ ԷՍԱՃԱՆԵԱՆ